

1

V obou boxech leží slámy až po kolena. Džbery jsou plné vody a oves ve žlabech čeká na hltavé koňské huby. Sluníčko si hledá cestu skrz čerstvě umytá okna a rozsvěcuje bílé zdi. Balíky sena v rohu voní létem a jejich vůně se mísí s malířskou barvou na nově vymalovaných stěnách. Všechno je připravené. Dnes je ten den.

O dnešku jsem snila celý život. Ale nikdy jsem tak docela nevěřila, že opravdu přijde. Teprve před dvěma týdny. Tehdy se stal zázrak. Pořád ještě se zdráhám tomu uvěřit. Já, Klára Anderssonová, ve věku dvanácti let, budu mít svého vlastního poníka. Bude patřit mně. Jen a jen mně. Bude můj, můj, můj. Nikoho jiného. Můžu si ta slova opakovat, kolikrát chci, a stejně mi to připadá neuvěřitelné.

V poslední době se stalo strašně moc věcí. Vždyť ještě před rokem jsem toužila naučit se jezdit na koni a umět se o něj starat. Nejen proto, že mi to připadalo super a že to dělaly skoro všechny holky u nás ve třídě. Můj sen byl mnohem větší. Když jsem zavřela oči, cítila jsem v nose teplou koňskou vůni a na dlaních hebkou srst. Moje tělo umíralo touhou vyšvihnout se do sedla, a kdykoliv jsem viděla na koni někoho jiného, byla jsem bledá závistí.

Moje maminka jezdit umí. Dřív si občas vypůjčila koně od kamarádů a nechala mě, ať se trochu svezu kolem dokola na vodítku. Byla jsem z toho leda ještě roztouženější. Jenže tehdy byl vlastní kuň něco tak vzdáleného, že jsem si zrovna tak mohla přát svůj vlastní měsíc nebo třeba ochočeného dinosaura.

Dokonce ani do jezdecké školy jsem nesměla. Mamka prohlásila, že to ani není pořádná jezdecká škola, že tam nemají dostatečně kvalifikovaného lektora a koně připomínají vyžilé herky. Mně to ale bylo fuk. Koně jsou koně a to mi stačilo. Jenže mamce ne. Mohla jsem ji přemlouvát, jak jsem chtěla, stejně mě tam nepustila.

Teprve když jsme se přestěhovaly sem na Malinovou stráň, konečně jsem směla začít jezdit, tady totiž mají školu, která je dost dobrá i podle mamky. Instruktorka se jmenuje Maggan. Hned se s mamkou skamarádily, a nejspíš proto jsem se už po několika měsících stala ošetřovatelkou poníka Siggeho. Jinak se taky

člověk může načekat roky, než dostane nějakého koně na starost.

Nikdy jsem neměla nic a nikoho tak ráda jako Siggeho. Jenže jednou při lekci skákání mě shodil. Měla jsem otřes mozku a narazila jsem si ruku. Neudělal to schválně, tím jsem si jistá. Jen byl rozdováděný a veselý. Jenže kvůli téhle nehodě se Maggan rozhodla Siggeho prodat. Prohlásila, že je až moc neposedný a neposlušný a do jezdecké školy se nehodí. Z nováčků se na něm neodvažoval jezdit skoro nikdo.

Pak si ho koupila Lotta. Taky mu dělala ošetřovatelku, a o hodně delší dobu než já. Když jsem se to dozvěděla, chtělo se mi umřít, a ještě dnes je ta představa skoro k nesnesení. Ani se za ním nemůžu jet podívat, protože se s Lottou nebavíme. Od začátku jsme si nepadly do oka. Když jsme se o Siggeho staraly obě, často jsme se hádaly, nejspíš hlavně proto, že jsme ho obě měly moc rády a soupeřily jsme o něj.

Zabořím se do slámy a opřu si hlavu o stěnu boxu. Nejradši bych na Siggeho jednou provždy zapomněla. Ale stejně na něj pořád myslím. Ta jeho čertovská očka vykukující zpod černé kštic. Dokonce i teď, když čekám, až přivezou mého vlastního poníka, vidím před sebou Siggeho.

Mamka s taťkou jsou rozvedení. Nejdřív se několik týdnů od rána do noci hádali a pak se taťka přestěhoval k Elisabeth, tak se jmenuje jeho nová žena. Od té doby už uplynulo pár let a teď je ze mě starší sestra malého Nilse. Je mu půl roku a je to nejroztomilejší bratříček na světě. Ale nemůžu ho vídat

tak často, jak bych chtěla, protože táta s Elisabeth bydlí pořád ve městě, kde jsme bydleli dřív, zatímco my s mamkou jsme se na podzim přestěhovaly sem na Malinovou stráň.

Bydlíme tu v ohromném červeném domě, který patří Lassemu. Taky je rozvedený. Když se od něj odstěhovala žena, přestavěl dům na dva byty, takže teď v jednom bydlíme my s mamkou a Lasse v tom druhém. Ale vím, že by Lasse zeď mezi byty nejradši zboural. Je totiž do mojí mámy zamilovaný. Všiml by si toho i slepý. A mamka je do něj taky trochu zakoukaná. Několikrát jsem je viděla, jak se tajně pusinkují.

Já tedy doufám, že se k sobě stěhovat nebudeme. Lasse je sice hodný, ale mně to vyhovuje tak, jak to je. Jednoho tátu už mám a nového rozhodně nepotřebuju. Nějakou výhodu ale ta jejich zamilovanost přece má. Mamka přestala být tak našťvaná na Elisabeth. S tátou se sice hádají pořád, ale už to nemá takovou sílu jako dřív a já bych řekla, že je to právě Lasseho zásluhou.

Lasse má dvě děti. Lisa je o rok starší než já a Torbjörn je zase o pár let mladší. Lasse věčně vykládal o tom, jak Lise koupí poníka, že má pro něj dole na zahradě stáj. A teď to, světe div se, udělal. Všechny to překvapilo, protože Lasse má pořád plno plánů – ale nikdy je neuskuteční. Poník, kterého koupil, se jmenuje Olle a je to hnědák plemene new forest.

Na začátku se řeklo, že v týdnu, když je Lisa doma u maminky, se o Olleho budu starat já. Ale teď se zdá, že se Lisa na začátku letních prázdnin přestěhuje zpátky k Lassemu. Do té

doby zbývají dva měsíce. Kdyby se býval nestal zázrak, umřela bych zívistí. Když si představím, že bych se musela dívat, jak se Lisa mazlí se svým poníkem, a navíc už bych se ani nemohla starat o Siggeho, je to jisté. Zívistí bych pukla.

Ale když jsme se přijeli podívat na Olleho, stalo se nemožné. Měli tam ještě jednoho poníka. Jmenoval se Star a nikdo ho nechtěl, protože se všem zdál protivný, nerudný a šeredný. Všem kromě mě. Protivný tedy byl. Jakmile měl příležitost, snažil se mě kousnout. A celkem nehezký byl taky, vyzáblý a ježatý. Ale mně se stejně líbil. Možná proto, že nikomu jinému do oka nepadl.

Nabídli nám, že ho můžeme koupit skoro za hubičku. Mamka to nejdřív samozřejmě zamítla, ale pak si to rozmyslela. Byla jsem strašně nešťastná, že si Lotta koupila Siggeho, a mamka mě chtěla rozveselit. Ale řekla bych, že by to stejně neudělala, kdyby se jí tu koupí nesnažil rozmluvit táta.

Nic mamku nevytočí víc, než když taťka strká nos do toho, co dělá. Je úplně jedno, co řekne, máma má vždycky úplně opačný názor. Mně většinou hrozně vadí, když se naši hádají, ale pro tentokrát se mi to hodilo. Aby tátu vytočila, dokáže máma vymyslet kdeco, třeba i koupit poníka. Pokud je tedy ten poník skoro zadarmo.

Najednou zaslechnu na štěrku před stájí chvátavé kroky a proberu se ze zamyšlení. Rychle se zvednu a opucuju si slámu, co se mi zachytila na šatech. Dveře se otevrou a dovnitř se vžene Lisa.

„Už jsou tady?“ vyhrknu dychtivě.

Lisa zavrtí hlavou, až se jí dlouhé černé copy roztancují.

„Ještě ne. Ale brzo. Táta říkal, že musíme stát dole u cesty, aby viděli, kde mají odbočit. Pohni.“

Než za ní vyjdu ven, rozhlédnu se po stáji. Pěkně jsme se s Lisou nadřely, abychom z Lasseho kůlny plné haraburdí udělaly domov pro naše dva koně. Ještě před pár týdny se tu kupil starý rozvrzaný nábytek a další krámy, kam oko pohlédlo. Skoro nebylo kam šlápnout. Okenní tabulky byly zalepené tlustou vrstvou zažrané špíny a mrtvých much, sotva se jimi prodralo drobet našedlého denního světla. A na všem ležel povlak prachu.

To stavení se ale kdysi opravdu používalo jako stáj. Boxy a stání byly pořád na svém místě, i když přes všechn binec skoro nebyly vidět. Právě proto, že už tu stáj byla, přišel Lasse na nápad koupit Lise ponyho. A taky proto, že ho pár let přemlouvala, samozřejmě. Ale rozhoupal se k tomu nejspíš hlavně proto, aby byla Lisa radši s ním než se svojí mámou. Vím, jak moc mu ve všední dny chybí. Nemluví prakticky o ničem jiném než o ní a Torbjörnovi. Přála bych si, abych tatkovu taky takhle chyběla. Má mě rád, to vím, ale občas to vypadá, jako by na mě zapomněl. On sám říká, že vůbec nemá čas, což je podle mě to samé.

„Tak pojď už,“ halasí Lisa netrpělivě.

Chytne mě za ruku a utíkáme od stáje nahoru k domu a dlouhou alejí až k hlavní silnici. Vyšplháme každá na svůj sloupek u brány a vsedě vyhlížíme, až pojedou transport.

„Jestli už projeli, můžeš za to ty,“ zpraží mě Lisa.

Nervózně po ní kouknu. Ještě se tak dobře neznáme a pořád se mi stává, že nepoznám, jestli si dělá legraci, nebo to myslí vážně. Měla by to být větší zábava, když člověk čeká ve dvou. Ale já bych tu radši seděla sama. Jsem z Lisy na rozpacích. Bojím se jí důvěřovat. Občas je milá a já hned doufám, že budeme kamarádky. Jenže pak zničehonic obrátí a umí být hrozně nafoukaná.

Tajně po ní pošilhávám. Kdybych tak mohla být jako ona. Má v sobě něco, co k ní každého přitahuje. Samozřejmě sebejistotu. Nepotřebuje nikomu dokazovat, že je dobrá. A navíc je odporně krásná, ty její husté tmavé vlasy a temné oči. Dokonce se jí při úsměvu dělá ve tváři dolíček. To já mám obyčejné světlé vlasy a tváře kulaté a červené. Dětské tvářičky, jak říká mamka. Ale já bych mnohem radši měla takové tváře jako Lisa, s tmavými stíny pod lícní kostí.

Svítlí sluníčko, ale vzduch nehřeje ani trochu. Je průzračný a studí jako voda. Přitáhnu si bundu těsněji k tělu a otřesu se. Příkop je posetý sasankami. Kvítky se krčí k zemi, aby se chránily před ostrým větrem. Holé větve bříz chrastí a mně vítr cuchá vlasy ještě víc, než byly. Chlad štípe do tváří. Radši strčím ruce do kapes, abych je udržela v teple. Jenže mi prsty stejně brzo zkrěhnou a ztuhnou.

Čekání na vlastního koně vůbec není takové, jak jsem si ho představovala. Měla bych překypovat vzrušením a cítit po celém těle šimravé napětí. A místo toho akorát mrznu. Pořád mi ještě nedochází, že Star opravdu existuje a že se mi to celé jen nezdá.

„Teď už by tu snad brzo měli být, ne?“ zeptám se po chvíli.

Lisa neodpoví. Jenom dál zírá na zatáčku, kde by se měl vůz s koňmi objevit.

„Co když sjeli do příkopu,“ napadne mě.

Hned to mám před očima. Auto na maděru, přívěs převrácený, všude plno střepů a spousta krve. Koně řičí a lidé úpí.

„Buď zticha,“ utne mě Lisa.

Vtom zaslechneme vzdálený zvuk blížícího se auta. Napětím zatajíme dech. To musejí být oni. Ale ne, je to jen nějaký nákladák. Když nás míjí, vztekle ho sledujeme pohledem a na řidičovo veselé zamávání neodpovíme. Pak se podíváme zpátky k zatáčce a zdá se, jako by nás šálil zrak. Jede tam orezlé volvo a za sebou má červený koňský přívěs. Je to jako fata morgána uprostřed pouště. Dřepíme s Lisou jako příkované. Teprve když je auto skoro až u nás, probereme se a začneme mávat jako zběsilé. Transport zabočí do aleje a kodrcá přes rigoly a louže. Běžíme s Lisou za vozem. Teď už mi není ani trochu zima. Najednou se mi tělem rozlévá takové teplo, až mi hoří tváře.

Na dvoře před domem auto zastaví. Lasse a mamka jsou ve vteřině venku, museli vykukovat z okna. Z auta vystoupí Bertil, ten pán, od kterého jsme Stara a Olleho koupili. Jeho knír je pořád tak impozantní, jak si ho pamatuju. Je to psina, jak mu ve větru vlaje. Nikdy předtím jsem neviděla, aby se knír třepotal ve větru. Táta mívá o dovolené knírek i strniště na bradě. Ale než mu vousy stihnou pořádně narůst, je po dovolené a černé strniště čeká zase holicí strojek.

„Tak mě tady konečně máte i s koňma. Trochu se to protáhlo, protože ten šedák nechtěl vůbec do přívěsu. A celou cestu kopal. Doufám, že si neublížil,“ řekne Bertil.

„Tak abysme to otevřeli a přesvědčili se,“ pronese mamka klidně.

Odjístí s Bertilem zadní víko přívěsu a pomalu ho svěsí dolů. Celou dobu to uvnitř duní a bouchá. My s Lisou vedle sebe nedočkavě poskakujeme. Nejdřív uvidíme ocasy. Olleho hustou černou oháňku a Starových pár ubohých žíní, tomu se ani ocas říkat nedá. Star neklidně podupává. Popruhy kolem nohou se mu uvolnily a visí jako bezvládní hadi. Ale vypadá nezraněný.

„Vyvedu ven nejdřív toho šedáka,“ řekne Bertil a vlezte do přívěsu zepředu.

O pár vteřin později začne Star s kopáním couvat. Za ním se hrne Bertil a táhne vodítko. Prudce se nadechnu. Star je na krku tmavě šedý potem a bělma se mu blýskají. Stojí se vztyčenou hlavou a vášnivě vyfukuje nozdrami. Ocasem švihá kolem sebe a vztekle vykopne zadníma nohama, aby se zbavil řemenů.

„Může ho někdo podržet, abych vyvedl toho druhého?“ houkne Bertil a mávne na mě.

Udělám pár kroků, ale pak se zastavím. Star je hrozně divoký a vypadá mnohem větší, než si ho pamatuju. Mamka jde z druhé strany. Když natáhne ruku pro vodítko, Star po ní chňapne, uši sklopené dozadu. Vypadá nebezpečně. Mamka sotva stihne uskočit. Zuby jí zaklapnou těsně u ramene.

„Necháš toho, potvoro!“ křikne mamka našťavaně.

„Je holt, jakej je, ale dneska je teda ještě horší než obvykle,“ řekne Bertil omluvně.

Mamka do Stara zabodne pohled a s vervou hmátne po ohlávce. Jsem ráda, že to nezůstalo na mně. Pravda, Star byl protivný, když jsme se na něj byli podívat, ale takhle vztekly ne. Poprvé mě přepadne strach, jestli ho zvládnu zkrotit. Takhle jsem si to setkání s ním ani trochu nepředstavovala. Nervózně škube za ohlávku a téká kolem sebe pohledem. Chtěla bych, aby mě místo toho jemně žďuchnul hlavou a rošťáckýma očima na mně žadonil pamlsky. Jako to dělával Sigge.

Bertil znovu zmizí v přívěsu a brzy vycouvá ven Olle. Ten nevyhazuje, jen klidně a rozvážně přešlapuje. Zvědavě se kolem sebe rozhlíží s našpicovanými ušima. Lisa se k němu okamžitě rozběhne a hladí ho po krku. Ona ze svého koně strach nemá.

Já se opatrně blížím ke Starovi. Natáhnu k němu ruku s koucky mrkve. Ale Star do ruky jen trkne a mrkev spadne na zem.

„Chceš si ho podržet?“ zeptá se mamka.

Zavrtím hlavou.

„Bude lepší, když ho do stáje odvedeš ty. Co když se mi vytrhne?“ řeknu celá nervózní.

Mamka přikývne a všichni se vydáme ke stáji. Čerstvý červený nátěr svítí do dálky. Olle poslušně následuje Lisu, aniž by se vzpouzel. To Star vyvádí, jako by šel na popravu. Hází sebou ze strany na stranu a zdá se, že by nejradši uprchl zpátky pod ochranu temného přívěsu. Do stáje odmítá vkročit, přestože

uvnitř už čeká Olle. Rozrušeně odfrkuje a pokouší se mamce vytrhnout vodítko z ruky. Aby ho dostali dovnitř, musí mu Lasse s Bertilem dát kolem zadku provaz a táhnout, seč jim síly stačí.

„Však on si brzo zvykne,“ chlácholí mě Bertil.

Lisa už je u Olleho v boxu a ten klidně stojí a přežvykuje seno. Star se oproti tomu ve svém boxu točí jako na obrtlíku a vztekle kope do zdi. Neodvážím se popojít ani ke dveřím do boxu.

„Nech ho teď chvíli o samotě, však on se brzo zabydlí. Pojď si dát šťávu,“ navrhone mamka.

Poslechnu a jdu za dospělými do domu. Mám pocit, že je to propadák.